

NS-FOLK BEHØVER IKKE GLEMME SIN FORTID

Dette sto å lese i norske aviser i 1940

Tønsberg Blad 15.6.40:

«Vi er med andre ord latt i stikken av våre styremakter.»

Smålenenes Sosialdemokrat, juli 1940:

«Kongehuset og regjeringens stilling.»

«Dermed har de ikke lenger noen rett til å utøve myndighet innenfor vårt lands område og deres stilling vil få de alvorligste konsekvenser for det norske folk og inntil videre for dem selv.»

Dagbladet, Oslo, 25.4.40:

«Gjensidighet»
«Vi har det håp at alt praktisk samarbeid vil foregå i de avgitte lojalitetsforsikringers ånd. Da vil de tyske myndigheter kunne stole på fortsatt lojalitet fra befolkningen...»

Dagbladet, Oslo, 27.4.40:

«Grunnlaget»
«Befolkningen i Oslo har hittil vist stor lojalitet overfor de tyske myndigheter, og Terbovens proklamasjon gir godt håp om at det samme forhold vil vedvare... Og proklamasjonen er holdt i en verdig tone som er egnet til å vekke tillit.»

Avisen «Tromsø», Tromsø, 12.6.40:

«Men hvilke ulykker har denne to måneders krigstilstand bragt inn over land og folk.»

Harstad Tidende, Harstad, 27.9.40:

«Vår vei fremover»
«Vi går inn i et nytt liv i nær

Av John Sand

tilknytning til det stortyske riket. Vår vilje, våre evner og vårt arbeid skal for fremtiden konsentreres om å bygge vårt land, utvikle det og føre det frem til større mål i forståelse og godt samarbeide med det nye som er skapt i Europa... Vi må se i øynene at det gamle er forbi.»

Adresseavisen, Trondheim, 10.7.40:

«La oss alle sammen opptre med den verdighet som det sømmer seg gode nordmenn i en alvorlig tid. Den korrekte opptrreden enhver vil innrømme at besetelsestroppene har vist, krever fra vår side en tilsvarende uklanderlig opptrreden overfor dem.»

Lofotposten, Svolvær, 10.6.40:

«Norge har oppgitt kampen»
«Et sorgens budskap ble gitt det norske folk fra kongen og regjeringen: Norge har oppgitt kampen. To måneder etter krigens utbrudd har vi måttet erkjenne fiendens overmakt og strekke våben. Kl. 24 ble fiendtlighetene innstillet.»

Aftenposten 14.6.40:

«Hele landet er okkupert og dette okkuperte Norge befinner seg altså ikke lenger i krig med Tyskland.»

Buskerud Blad, Drammen, redaksjonelt, 14.6.40:

«Situasjonen er i dag den at

Norge ikke lenger er i krig med Tyskland.»

«Fremtiden», Drammen redaksjonelt, 14.6.40:

«Forholdet er da at Norge ikke lenger er i krig med Tyskland.»

«Fritt Folk» nr. 1 for 1940:

«Vær med å bygge opp det frivillige forsvar – uansett om marxistregjeringen ønsker det eller ikke!»

Stockholmstidningen 10.6.40:

«Norges tapra strid er slut.»

Avisen «Helgeland» Mo i Rana, 12.10.40:

«Det gamle kommer aldri igjen.»

Morgenbladet, Oslo, redaksjonelt 15.6.40:

«Statsmaktene som befinner seg på den annen side av havet har tapt sin rett og anledning til å utøve funksjoner i Norge... Vi her hjemme må finne en vei som leder ut av det uføre vi befinner oss i.»

Bergens Tidende 11.6.40:

Avisen siterer general Falkenhorsts uttalelse i Deutsche Zeitung 10.6.40:

«Soldater, motstanderen har oppgitt kampen, har nedlagt våpnene og kapiulert.»

Nationen, Oslo, 10.7.40:

«En kan dessverre ikke fri seg fra den kjedelige følelse at de herrer som reiste fra oss ikke har villet hjelpe til med å få i stand en levelig ordning for dem som var igjen.»

Dagbladet, Oslo, redaksjonelt 14.6.40:

«Kongen og regjeringen lot avgjørende politiske momenter gå forbi, flyktet i interesse for sin egen person til England og slepte endog sønner av vårt land med for å adlyde Englands befaling og interesser. Vi må prøve å ordne oss uten dem. I aktivt samarbeid med de tyske myndigheter må nå hele folket ta følgene av den nye stillingen.»

Nordlys, Tromsø, leder 10.6.40:

«Regjeringa vår hadde mot til å proklamere kamp da kamp

(Forts. side 7)

VI VÅGET Å HANDLE Derfor feilet vi også

Av E. J., Oslo

Mange betrakter oss «uforbederlige» NS-folk som forstokkede og håpløse. I noen grad har vi kanskje selv bidratt til denne oppfatningen fordi vi noen ganger har hatt en tendens til å forsvare det kritikkverdige som foregikk under okkupasjonen. Krigens lov var hard, og både andre og vi måtte tåle mye av den grunn. Men det ble også begått urett mot mennesker uten at det hadde noen hensikt og mening, og det taper vi ikke på å erkjenne. At slik urett også i høy grad er begått av den annen side, forandrer ikke på det.

Tillegg kommer at vi har god råd til å erkjenne slike feil, for vår sak står sterkt. Det er vi alle klar over inni oss. Hvis det ikke hadde vært slik, hadde vi for lengst holdt opp å kjempe for vår rett.

Vi vet alle med oss selv at det var fedrelandets og Europas sak vi kjempet for, ikke for egeninteresse eller fikse idéer. Vår basis var troen på vårt folks egenart og på at det hadde en misjon i verden. Det sto vi på helt siden begynnelsen i 1933. Da den annen verdenskrig og senere okkupasjonen kom, så vi det som vår store oppgave å bringe vårt folk frelst og fritt gjennom krigens Ragnarokk. Så fra 1941 av kom det til at vi måtte være med på å hindre at den djevelske kommunismen skulle oversvømme Europa. Egentlig hadde Quisling helt fra høsten 1939 fortalt oss at det var det det gikk om allerede da, for sluttoppjøret ville finne sted mellom Tyskland og Sovjetunionen. Dette er standpunkter vi alltid har forsvart og vil fortsette med å forsvare. Det

er da heller ikke vanskelig.

Vi tok på oss oppgaven å styre dette landet fordi alle ting tilsa at vi lettest og best kunne forsvare vårt folks interesser overfor okkupasjonsmakten. Det er fortsatt min oppfatning at intet annet parti eller noen annen konstellasjon hadde muligheten for å greie den oppgaven bedre enn oss.

Men det er klart at vi var nok så uerfarne da vi tok dette på oss, og at vi av den grunn gjorde feil. Det hendte også at vi var overivrige. Vi beskjefteget oss for eksempel med slike bagateller som binders og nisse-luer, og vi var ikke alltid i stand til å ta det overlegent når dumme folk spyttet etter oss.

Slike feil kan vi uten videre erkjenne. Vi trodde dengang at det ville være Tyskland som kom til å bestemme Europas, kanskje verdens fremtidige skjebne, og vi samarbeidet med tyskerne i det håp å kunne være med på å utforme denne fremtid. Men vi har vel ikke glemt at disse tyskere stadig fant på ting som bragte oss til randen av fortvilelse. Det gjaldt f.eks. ting som gisselskytning, unntagelsestilstander, jødearrestasjoner osv. Det vi var fortløvet over den gang, er det da slett ingen mening i å forsvare nå.

La oss holde fast på det vesentlige: Vi var mennesker fylt av fedrelandssinn og av kjærlighet til vår europeiske kultur. Det er dette vi må få flest mulig til å forstå, og det oppnår vi ikke ved å forsvare til siste skanse ting som egentlig ikke lar seg forsvare, og som det heller ikke er vår sak å forsvare.

De som alltid slipper unna

Björg Bergs nye bok «Kråkeslottet» handler om ungpiken Helga som forelsket seg i en tysk soldat og fikk lide for det resten av livet. I en anmeldelse i Aftenpostens morgenummer 18.9. skriver Knut Ødegård:

«Det er et tankekors, dette, at slike mennesker skal få sine liv forkroplet for alltid, bære på skyld og nederlag for resten av

livet, mens velutdannede mennesker — med tilgang til all mulig informasjon — som i vår tid har støttet moderne histories største forbrytere og råeste systemer, jeg tenker på Stalins, Pol Pots, Kinas og Albanias venner marxist-leninistene, uten motstand og tilsynelatende uten anger, bare glir over i nye posisjoner i åndsliv og samfunnsliv.»

Dette kjempet vi mot. KOMMUNISMEN AVDEKKET

av Gulbrand Lunde (1935)

I disse dager da kommunistbekjempernes tall blir øket proporsjonalt med kommunistregimenes undergang, vil vi minne om at kampen mot dette onde var Nasjonal Samlings hovedoppgave. En utakknemlig oppgave – ikke minst takket være en innbitt motstand og en hårdnakket likegyldighet fra de kretser som i solid ettertid svinger sine ubrukte våpen. Vi gjengir første del av et av minster, dr. chem. Gulbrand Lundes glimrende bidrag i denne striden fra 1935.

SIDE 4

BLIKK PÅ VERDEN

Av Arbitr

Går verden under?

Det verste som kan skje, er at mennesker blir så vettskremte at de gir fullstendig opp og sier «Dette kan jeg så allikevel ikke gjøre noe med». En del av den propaganda som drives fra naturvernhold, er egnet til å skape denne effekten. Særlig gjelder dette det som kommer fra den amerikanske institusjonen Worldwatch. Det er nesten uten unntagelser dommedagsvarsler, noe som media gjerne slår stort opp.

Ikke noe fornuftig menneske vil mene noe annet enn at vi må holde vår verden så ren som mulig. Men det er langt derfra til å godta skremser om at verden på grunn av forsøpling vil gå under om ti år.

De to tingene som folk tar mest alvorlig, er påstandene om at ozonlaget er i ferd med å bli ødelagt, noe som vil forårsake at vi knapt kan gå ut i solen, og at CO₂ og andre gasser vil skape en drivhuseffekt som vil føre til at isen smelter og havet oversvømmer store landområder, foruten at vi vil bli utsatt for fryktelige uvær.

Personlig har jeg ikke forutsetninger for å vurdere noe av dette, men jeg har merket meg at norske vitenskapsmenn de siste år har gjort mye for å dempe hysteriet som visse såkalte miljøforkjempere har skapt. Dessverre blir det meste av det disse vitenskapsmennene skriver, gjemt bort på kronikkplass i avisene, der svært få leser det. Fjernsynet beskjeftiger seg aldri med slikt stoff.

Noe av det siste jeg har lest av denslags er noen uttalelser av førsteamanuensis Søren H. Larsen i Morgenbladet 14.9. Larsen er ingen hvemsomhelst. Han har helt siden 1950-årene drevet måling av ozonlaget både på Spitsbergen, i Tromsø og i Oslo. Nå har han prøvet ut et nytt og bedre måleinstrument, men har bare fått bekreftet det han visste på forhånd: Ozonlaget er stabilt over nordområdene. Det er stadig ingen grunn til engstelse, sier han og retter sterk kritikk mot mediens feilinformasjon på dette område. Faktum er at det ihvertfall foreløpig ikke kan påvises noen dramatiske forandringer i ozonlaget. Ozon produseres uavlatelig, og da må den selvfølgelig også brytes ned, for ellers blir det for mye av den.

Det andre store skremset er CO₂-gassen som skapes ved forbrenning av fossile stoffer som olje, gass og kull. Slik det daglig blir fremstillet i mediene, skulle en tro at CO₂ er en forferdelig gift. Norske forskere har gang på gang påvist at det er tvert imot. Det er CO₂ hele planteverdenen lever av. Plantene opptar CO₂ i og med den såkalte fotosyntese og vokser bedre jo mer de får av gassen. I tillegg opptar havene store mengder CO₂ og omgjør gassen til kalkstoffer, som synker til bunns. Det er imidlertid bare i liten grad menneskene som sørger for CO₂-produksjonen. Deres andel utgjør bare tre prosent. Resten sørger naturen for. Selv om vi reduserte vår CO₂-produksjon med 50% - hvilket ville bety en voldsom reduksjon av levestandarden - ville det ha en beskjeden innflytelse på den totale mengde CO₂ i atmosfæren. Det dreier seg i det hele om meget små verdier, brøkdeler av promiller. Opplysningene i dette siste avsnittet, stammer ikke fra Larsen, men fra andre forskere.

Søren H. Larsen påpeker imidlertid at en drivhuseffekt må og skal det være. Den må bare ikke bli for stor. Han sier at det er høyst forskjellige meninger om hvorvidt den gjennomsnittlige temperatur på jorden har økt eller ikke. Det kan man ikke si noe sikkert om uten å ha foretatt målinger over meget lang tid. I løpet av en hundreårsperiode vil vi nemlig ha kaldere og varmere perioder av helt naturlige årsaker.

Morgenbladet stiller Larsen følgende spørsmål: «Er det da riktig at politikerne satser milliarder av kroner på miljøttak før de vet noe mer?» Til dette svarer Larsen selv: «Ja, det kan man spørre om. Det er et stort spørsmål om politikerne i så fall tar gale forholdsregler. Det er ihvertfall veldig viktig at politikerne samarbeider med forskerne.»

La dette være en advarsel mot politikere som bruker miljøskremser i sin kamp for ganske andre formål.

Litauen

og de ustanselig hevngjerrige

Av Ægir

Alle som hadde kontakt med baltere under den annen verdenskrig, vet hvor voldsomt de hatet Sovjetunionen og kommunismen. Vår egen antikommunistiske innstilling bleknet i sammenligning. Et meget stort antall baltere så derfor på tyskerne som befriere da de rykket østover i 1941. I valget mellom Sovjetunionen og Tyskland var Tyskland åpenbart langt å foretrekke. Men da Sovjetunionen kom tilbake i 1944/45, tok kommunistene en grusom hevn. Et stort antall baltere fant døden foran kommunistiske eksekusjonspletonger, enda mange flere ble deportert til Sibir og endelig ble en god del mennesker dømt til fengsel av sovjetiske domstoler og tribunaler. Det finnes ikke mange baltere som ikke har slike ofre for den sovjetiske etterkrigsjustis i sine familier.

Nå har Litauens president, Landsbergis, og hans regjering rehabilitert dem som sovjeterne den gang dømte. Han ønsker å starte frihetens tid med å lege gamle sår, med å samle sitt folk bak seg. Straks begynner hykleri. Om ikke først, så var de

skandinaviske rabbinere ihvertfall tidlig ute med sine protester. Jeg tror ikke det er særlig lurt av dem. Den som klager og anklager ved enhver tenkelig anledning, blir tilslutt ikke hørt i det hele tatt. I beste fall får de folk til å trekke oppgitt på skuldrene. I Aftenposten 17/9 er dessuten en Elisabeth Holte ute med en artikkel under overskriften «Grumsete start i Litauen». Med ett er Landsbergis i unåde i hennes øyne. I en reportasje i Vårt Land 16/9 hevdet det videre at Landsbergis har gitt «amnesti for krigsforbrytere». For en terminologisk forvirring! For alle disse mennesker gjelder det at de har utstått sin straff og følgelig ikke kan gis amnesti. Dessuten er det ingen ting som tyder på at det dreier seg om folk som har forbrutt seg mot krigens lover. Den engstelse både rabbinerne, Elisabeth Holte og Vårt Land gir uttrykk for, er at noen av de rehabiliterte kan ha skadet jøder. Det er sant nok at jødehatet var (er?) langt sterkere i Baltikum, Polen og

Ukraina enn det noen gang har vært i Tyskland, noe som bl.a. kan skyldes det en gang så sterke jødiske innslag blant de kommunistiske undertrykkere. Med det kjennskap man har til sovjetisk «justis» er det imidlertid all grunn til å tro at alle ledere og alle som har foretatt seg noe ut over det helt ordinære, umiddelbart ble tatt livet av eller omkom i Sibir. De som nå nyter godt av rehabiliteringen, er den gang ganske unge mennesker som i den tro at de kjempet for sitt land, deltok som frivillige i tyske militærenheter eller arbeidsbrigader. De var meget langt fra krigsforbrytere.

Tilslutt et spørsmål til de ovennevnte hatapostler: Venter de nå at balterne skal holde et stort «landssvikoppgjør» med alle dem som har samarbeidet med de sovjetiske okkupanter? Det må være den logiske følge av deres tankegang, for disse sovjetvennlige krefter har i motsetning til de tyskvennlige utført uhyggelige forbrytelser mot sine folk. Men de gikk jo bare ut over baltere, så da spiller det vel en mindre rolle.

Småplukk fra mitt klipp-arkiv

Av John Sand

Nazistenes hovedorgan hyldet biskop Berggrav

Den tyske avisen «Völkischer Beobachter» har 18.5.40 en tospaltet overskrift:

«Norsk biskop oppfordrer til lojalitet.»

«Primas for den evangeliske kirke i Norge, biskop Berggrav, som for noen dager siden i et

opprop oppfordret det norske folk til lojalt samarbeide med de tyske myndigheter, har etter en reise rundt i provinsen på ny rettet et opprop til sine landsmenn. Her erklærer han at de tyske tropper opptrer ridderlig, human og forekommende.» Utenriksminister Koht kom-

menterte Berggravs opptreden slik i en tale i BBC:

«Det er en skam for en så høy embetsmann som biskop Berggrav å henstille til nordmenn å opptre lojalt overfor tyskerne.» Koht uttalte også: «Det finns svik jamvel millom högsette nordmänner.»

Knut Hamsun i «giftskap»

I Lofotposten 20.10.45 kan man lese følgende under ovenstående overskrift:

«Morgontidningens Berlin-korrespondent meddeler at det er sterke krefter i gjære i Berlin

for å plassere Sven Hedin på svartelisten over forfattere hvis bøker skal fjernes fra offentlige og private biblioteker. Listen som ennå ikke er ferdig, omfatter som kjent 2200 nazifiserte

forfattere av alle slag. Korrespondenten meddeler videre at Knut Hamsuns bøker vil bli plassert i et «giftskap» hvis innhold ikke vil bli anbefalt, og bare utlånt etter spesiell forespørsel.» (NTB fra TT)

Sannheten måtte gravlegges

Ifølge Lofotposten 34.10.45 sa general Ruge ved general Fleischers bisettelse:

«Hertil kommer at hver enkelt av dem som i disse årene er

døde har tatt med seg i graven opplysninger som vi gjenlevende aldri vil få, likesom vi som lever i dag hver for oss kommer til å ta med oss i graven

ting vi ikke vil utlevere . . . Bildet av det som er hendt i alle disse årene er derfor ufullstendig og vil fortsette å være det.»

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
AAGE-H. BERG

Redaksjonssekretær:
HAKON WARENDORPH

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
Mandag, tirsdag og torsdag kl. 11—15.
Telefon: (02) 19 06 71 — (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.

Annonser forskuddsbetales med kr. 2,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstepris kr. 100,-.

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.
ISBN 0802-9652

Diktaturer er heller ikke like

26. sept. hadde biskop Per Lønning en ytterst tankevekkende kronikk i Aftenposten Den behandlet kommunismens fall. Lønning trekker frem teoretiske (ideologiske) og praktiske grunner for sammenbruddet. Det er kjente ting, men så instruktivt kommentert at vi ikke nøler med å anbefale kronikken.

Han skriver bl.a. «I ethvert maktmonopol vil folket før eller siden gjøre opprør.» Innledningsvis og i sin avslutning trekker Lønning inn andre former for despotstyrer av svart og blå kolor og konkluderer med et spørsmål: «Men er det ikke slik regimer og maktmonopoler har brutt sammen til alle tider?» Slik må oppfattes slik sovjet-systemet brøt sammen; innenfra på grunn av udugelighet og mangel på troverdighet.

Vi har lyst til å føye til at også ytre krefter har vært årsak til systemomveltninger. Hitlers regime led jo en slik skjebne, mens Franco-styret fikk enda en annen og forholdsvis udramatisk avvikling. Felles for disse omveltninger er at de overga det nye styret et folk intakt, en administrasjon funksjonsdyktig og et næringsliv rede til å ta fatt. De styrtede systemer hadde tross alt et noenlunde realistisk forhold til mennesket som individ — ikke svært forskjellig fra det «kapitalistiske».

Det er her forskjellen melder seg mellom de røde og andre. Forskjellen i menneskesynet. Marxistenes utslående likhetsprinsipp. Det er åpenbart hva det fører til. Illustrerende fenomener er: Interesseløshet, innsatssvikt, ansvarsløshet og ansvarsfrykt, korrupsjon og sosial apati. Det var forhold som meget snart kom til uttrykk i det sovjetiske samfunn på de fleste områder som hadde betydning for økonomisk vekst, personlig trivsel og trygghet og fremtidsoptimisme. To generasjoner sovjetborgere har mistet et naturlig forhold til vesentlige menneskelige egenskaper og reaksjoner. Bare fremtiden vil vise hvor dyptgående skadene er. I dette ligger «den store forskjellen».

Kommunismen ødelegger mennesket ved sin totale inhumanitet. En del av 80-årenes «kommunistoppdagere» var vel voksne da disse forhold avslørte sin negative virkning i Sovjetsamveldet tidlig i 30-årene. Kommunismens «suksess» ligger i katastrofens dimensjon — det umulige: Så aldeles meningsløst ødeleggende kan intet utvikle seg. Våre vestlige salongradikalere hadde intet til felles med sine brødre i øst — uten de deler av Marx's teorier som smakte best. Indrefiletten likesom. Den serverte de, og den gikk kritikkløst ned hos altfor mange av dem som hadde eller fikk makt og myndighet. De ble Stalins «nyttige idioter».

Og hvorfor mase om alt dette nå — når det hele er over? Et erklært marxistisk parti benyttet samme taktikk ved årets kommune- og fylkestingsvalg. De serverte indrefiletten, miljø og EF, og det gikk ned. SV fikk en oppslutning som er helt urimelig i forhold til partiets ideologi og det som nå er åpenbart om dens følger. Men de har preparert grunnen godt — over lang tid og med stor dyktighet. Ved å besette posisjoner i media (NRK) og skole og i departementale og fylkeskommunale saksbehandlerfunksjoner har de oppnådd uforholdsmessige påvirkningsmuligheter.

Derfor maser vi fortsatt om dette, og derfor leser vi med glede Per Lønnings kronikk. Vi bare advarer mot indrefiletten. Den kan fortsatt være forgiftet.

TANKER VED TV

Av Frederik Skaubo

Et selsomt møte fant sted i NRK 30. sept. i år. Under vignetten Antenne 10 hadde SV satt møte med Annette Thommessen og med Heradstveit som oppmann. Det er slikt man vinner valg på.

Etter at et av SV's flaggskip, «EFnei» hadde kronglet seg inn i urent farvann, og Bellona og Norges Naturvernforbund hadde nappet smokken (eller trompeten?) ut av munnen på Solheim ved sitt gassledningsutspill, hadde de røde riddere med sine grønne kapper fått behov for ny smakelig føde. Hva var da greiere enn å markere den største mulige indignasjon over nynazister og rasister og like stor medfølelse med alle verdens lidende. Et fritt område å legge beslag på. Slikt har de taket på.

Vi så med beundring hvordan de manipulerer Heradstveit slik at ikke et eneste spørsmål som kunne ødelegge idyllen, kom over hans lepper. Den ubehagelige konfrontasjonen med det faktum at deres marxistkolleger i øst-Europa med stor dyktighet hadde videreført den gamle tradisjon med forfølgning og trakassering av jøder, unngikk man. Likeledes at SV-yndlingen, Arafats, kontinuerlige bestrebelsers for å få «jødene på havet» skulle få kjøle stemningen. Og da man søkte assistanse fra Sverige og der fikk sitert Radio Islams negative omtale av sine jødiske rasefrender, ble dette elegant presentert som nynazistisk propaganda av den elskverdige Heradstveit.

For undertegnede kunne dette gjerne passert ukommentert. Jeg har ingen motforestillinger når det gjelder å være elskverdige og hjelpsom mot fremmede. Jeg kan sågar tenke meg litt om-

tanke for egne landsmenn. Jeg kvakk imidlertid til da den nynazistiske organisasjonen Zorn 88 kom på bane. Den skulle etter sigende være den mest aktive og med sitt medlemstall på 200 huse et stort antall tidligere NS-medlemmer i sin suspekerte armé. Jeg burde selvsagt ha ventet et slikt utfall. Ingen muligheter må sløses bort!

Påstanden er ikke bare usann, den er også ganske meningsløs. De yngste tidligere medlemmer av NS er nå mellom 65 og 70 år. De fleste (som ennå er i live) er solid etablert som familiefolk og besteforeldre, og opptatt med smått og stort i sitt nærmiljø. Men en del av dem er «på si» engasjert i arbeidet med å få frem et riktigere bilde av det som skjedde før, under og etter krigen. Den krigen som unge elever ved St. Svithunskolen i Stavanger begynte å bli lei av. Elevene ble intervjuet i et opp-tak.

Som en digresjon: St. Svithun var navnet på hurtigruteskipet som under okkupasjonen ble angrepet på Stadthavet av engelske fly som etter å ha bombet skipet i brann, bestrøket det med sine maskinkanoner med den følge at henimot 50 nordmenn og 10 tyskere ble drept. Båten ble satt på grunn, og de overlevende ble med nød og neppe reddet i land. Jeg regner med at de unge Stavangerelever i den undervisning de altså begynte å finne kjedelig, ikke fant slike opplysninger. Det hadde kanskje øket nysgjerrigheten, men de utvalgte svar ville vel vært mindre passende.

Ytterst få, om noen, tidligere NS-medlemmer har tilknytning

til militante nynazistiske organisasjoner. Dermed ikke sagt annet enn at disse organisasjonene ikke er politisk engasjert på en måte som dekker NS-folks interesser. Disse er forsøkt kanalisert gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) og avisen Folk og Land. Meget tyder på at dette har lyktes. Krig og våpen har vi lagt bak oss. Bombeattentater og avsagde hagler har vi ikke befarett oss med. Vårt våpen er ordet og ammunisjonen er det vell av fakta som er samlet inn.

SV-møtet i NRK behandlet også rasisme. Ifølge deltakerne kunne de to saker, nynazisme og rasisme, sees under ett eller hver for seg etter som det passer. Det ble da også gjort. Som vanlig ble rasisme ikke definert. Heller ikke nynazisme. Det gjør det ytterst bekvemt å kriminalisere begge deler.

Dessverre er politikerne fra SV ikke alene om å motsette seg en seriøs debatt om vår fremmedpolitikk. Det er nedslående å se og høre hvor perspektivløse uttalelsene er fra det som burde være kompetent hold. Det er en synsing og et føleri som fører hinsides realitetene. Våre politikere — i første rekke — burde vel nå se de problemer som følger i folkeforflytningenes fotspor. Det «kulturelle fellesskap» kjennetegnes ikke akkurat av fred og fordragelighet. Det er sørgelig, men et faktum. Ekstra sørgelig blir det fordi så mange meningsmakere ikke forstår at det er fakta vi må forholde oss til. Vi skal leve med dem — kanskje i all fremtid. Tilbake går ingen vei.

Det burde ikke karakteriseres som «frekkhet» å snakke om disse ting.

Når Aftenposten . . . . . refuserer artikler

Vi har mottatt følgende brev fra Aftenposten:

REFUSERT ARTIKKEL

I nr. 7 av Folk og Land er undertegnede «hengt ut», etter å ha refusert en artikkel av Hakon Warendorph.

Aftenpostens debattredaksjon gir plass for de forskjelligste oppfatninger selv om de måtte være i konflikt med avisens redaksjonelle holdninger. Men det er nødvendig å stille bestemte krav til form.

En setning fra Warendorphs angrep på Annæus Schjødt kan illustrere hva jeg mener (og hvorfor Warendorphs innlegg ble avvist): «Det affiserer ikke Schjødt at hans allierte, Stalin, bragte død og elendighet over millioner.»

Slike ytringer kolporterer ikke Aftenposten. Stein Kagger

Vår redaksjonssekretær svarer i egenkap av artikkelforfatter.

«Ad. Deres brev 13. sept. 91. Refusert artikkel.

Jeg har mottatt kopi av Deres brev til «Folk og Land» og det svar som redaktør Berg har gitt på mine vegne. Jeg er imidlertid glad for at mitt innlegg ikke ble inntatt forkortet slik Berg foreslår. Et vesentlig poeng ville dermed blitt borte.

Annæus Schjødt hevder i sin artikkel at vår oppslutning (lot oss bruke) på tysk side er hinsides det akseptable på grunn av tyskernes brutalitet etc. Meg bekjent var Schjødt i alliert tjeneste under den krig det her handler om. Blandt de allierte var Storbritannia, Sovjet og USA. Jeg nevner en del av de overgrep og brutale handlinger med milliondød som ble begått

under og etter krigen 39—45 av disse makter. Makter som Schjødt «konsekvent og med stor iver støttet» . . . under hele krigen. Jeg kan ikke se noe irrelevant i at dette trekkes frem.

Når De siterer fra mitt innlegg kunne De vel også tatt med den vesentlige konklusjonen i avsnittet: «Jeg gjør selvsagt heller ikke Schjødt ansvarlig osv.» Det ville etter min oppfatning vært fair play.

De bemerker innledningsvis at De er «hengt ut» av Folk og Land. Jeg regner med at det

(Forts. side 6)

**Skaff en
abonnent på
«Folk og Land»**

NASJONAL SAMLING

Korte opplysningsartikler nr. 1/35 DEL 1

MARXISTENES VERDENSREVOLUSJONSPLANER, deres internasjonale kampapparater og støtteorganisasjoner i Norge

Verdensrevolusjonsplanene
I anledning 70-årsjubileet for stiftelsen av den Iste internasjonale i 1864 under Karl Marx' føreskap, kunde vi i det offisielle sovjetrussiske organ «Pravda» for 28. september 1934, lese følgende:

«Den Første Internasjonale er uforglemmelig, den er evig i historien om arbeidernes kamp for sin befrielse. Den la grunnvolden til den *socialistiske verdensrepublikks* bygning, som vi nu har den lykke å bygge på» (Lenin).

«Lenin har ført proletariatet til den socialistiske revolusjons seier på en sjettedel av jordkloden, han har skapt Den kommunistiske Internasjonale og stod i spissen for den kamp i første omgang (under verdenskrigen og under siste revolusjon).

I annen omgang — i den kommende krig og revolusjon — vil den *Leninske kommunistiske internasjonale under Stalins ledelse føre alle lands proletariat til den socialistiske verdensrevolusjons seier.*»

«Den Tredje Internasjonale er den eneste fortsettelse og den eneste verdige efterfølger av den Første Internasjonale. . . . Den gang luet revolusjonens geniers, Marx' og Engels' flammende ord over den Første Internasjonales vugge: «Et spøkelse går omkring i Europa — kommunismens spøkelse.» Nu har kommunismen i lang tid ikke vært noe spøkelse mer. Nu er den en veldig, urokkelig materiell makt som uomstøtelig har seiret og satt sig fast på en sjettedel av jordkloden. I spissen for denne veldig makt, for hvilken bourgeoisiets verden skjælver like inn i sine dypeste grunnvoller, står den store Stalin. Han har bevaret Marx-Engels-Lenins uovervinnelige fane ube-

smittet og løftet den høit op, og han bærer den foran sig til fryd for alle dem som arbeider. Omkring den har alle bevisste proletarer og de som arbeider i verden sluttet sig sammen til en tett fylking, den internasjonale proletariske solidaritets. De vet nøiaktig at det banner som den III. Internasjonales geniale fører, kamerat Stalin har løftet høit op over den hele verden, er den proletariske verdensrevolusjons kommende seiers fane. Under dette banner vil kommunismen seire i *hele verden.*»

På samme måte holdt «kamerat» Bela Kun en tale, hvorav vi skal gjengi følgende:

«Den kommunistiske Internasjonale er efter Lenins utsagn det første trin til den socialistiske, sovjetiske verdensrepublikk . . . I besiddelse av en slik mektig basis, som sovjetunionen med dens bolsjevikiske parti, med dens industri og dens store socialistiske landbruk, med den *røde armé* som består av arbeidere og bønder, med en veldig organisasjon i spissen — Den Kommunistiske Internasjonale — og dens fører Stalin, er det internasjonale proletariat, som efter Engels' ord har sluttet sig sammen til et kampparti, til et parti som gjør regning med «kjensgjerninger» blitt til en avgjørende makt, som utøver innflytelse på verdenspolitikken.»

Noen ytterligere beviser for at kommunistene i Russland fremdeles arbeider for en verdensrevolusjon og for å underlegge sig alle folk er helt overflødig.

Denne åpenhet er forsvåvidt også i overensstemmelse med det kommunistiske manifest av Karl Marx, som slutter således:

«Kommunistene forsmår å gjøre noen hemmelighet av sine meninger og sine mål. De erklærer åpent at deres mål bare kan nåes ved en voldsom om-

Av Gulbrand Lunde

Gulbrand Lunde

styrting av all tidligere samfunnsordning. De herskende klasser kan nok skjelve for en kommunistisk revolusjon. Proletarene har intet å miste i den uten sine lenker. De har en verden å vinne.

Proletarer i alle land, slutt eder sammen!»

I «Kommunismens A-B-C» av Bucharin og Preobraschenski som er utgitt på Det norske Arbeiderpartis forlag står det også:

«Den kommunistiske revolusjon kan bare seire som verdensrevolusjon. Hvis f.eks. arbeiderne tilvender sig makten i et land, mens i andre land arbeiderne av frykt forblir slaver av kapitalen, vil til slutt de store røverstater kvele dette arbeidernes land.»

Der eksisterer altså en kommunistisk internasjonale med

sete i Maskva hvis mål er å erobre hele verden. For å nå dette mål arbeider marxistene efter en nøiaktig gjennomtenkt plan. I store trekk går denne plan ut på et undergravningsarbeide av motstanderne, for så, når motstanderne er lammet innenfra, å kaste sig over dem. I alle land har kommunistene sine organisasjoner hvis arbeide det er å virke oppløsende og undergravende på all autoritet og på alle de organer som holder samfundene sammen.

Videre arbeider kommunistene målbevisst på å fremme borgerkriger i alle land, forat de enkelte motstandere kan slite sig op i innbyrdes kamp og så falle som modne frukter i marxismens skjød. Likeledes arbeider de for krig mellom landene for å sette det ene land op mot det annet.

Det er nu på tide at vi her i Norge får øinene op for denne fare som truer med å opsluke vårt folk og knuse vår nasjonalitet. Men skal vi kunne føre en effektiv kamp mot denne fare så gjelder det å kjenne motstanderne til bunns. Vi skal derfor her søke å gi en mest mulig utfyllende beskrivelse av Den III. Internasjonales opbygning.

Komintern

Den III. kommunistiske Internasjonale, forkortet *Komintern*, blev dannet i mars 1919 og har siden uophørlig arbeidet for verdensrevolusjonen, og det har lyktes den å skape et utall av revolusjoner og opstander overalt i verden. Komintern består av samtlige kommunistiske par-

tier i hele verden. Disse partier kalles for seksjoner. Således Norges Kommunistiske Parti, seksjon av Den III. Internasjonale.

Komintern har holdt 6 verdenskongresser, den siste i 1928 da 52 «seksjoner» var representert med ialt 470 delegerte. For å utrette sitt verdensrevolusjonsarbeide har Komintern dannet en eksekutivkomité, EKKI. Av de 25 medlemmer av EKKI bor 15 i Moskva. Ledelsen i komiteen har Sovjetunionens kommunistiske parti. I spissen for dette parti står Stalin som eneveldig diktator skjønt han har den uskyldige titel av generalsekretær. Dette russiske parti ledes av et politisk byrå, Polit Byrå.

Polit Byrå.

Diktaturet i Russland

Under den første diktator, Lenin, bestod dette Polit Byrå av ca. 5 personer av Lenins nærmeste omgangskrets. Til å begynne med var det Trotsky, Kamenew, Stalin og Krestinsky, den siste blev dog meget snart byttet ut med Sinovjew.

Ved Lenins sykdom og død blev det politiske byrås medlemstall forhøiet til 7, idet der istedenfor Lenin blev optatt Rykoff, Kalinin og Molotoff. Allerede mens Lenin levet begynte kampen mellom Trotsky og Stalin, som endte med Stalins seier, idet Kamenew og Sinovjew stillet sig på Stalins side. I en kort tid ledet triumviratet Stalin-Kamenew-Sinovjew Russland.

(Forts. side 6)

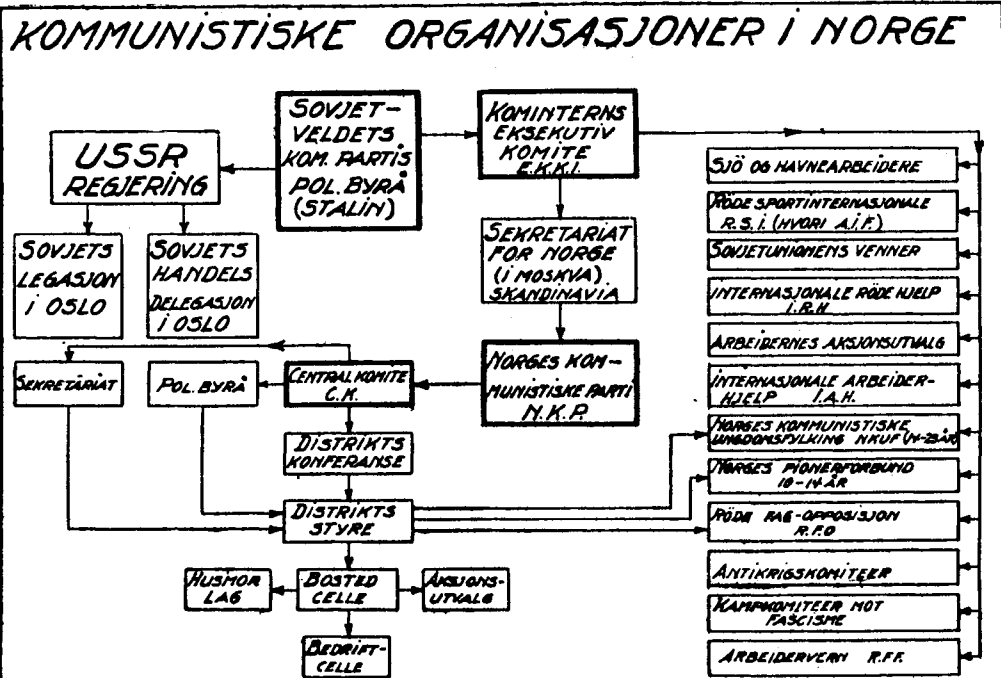
Det originale hjørnet

- Tanker ved kveldsbålet

«Livet det er no det likaste lell.
Ser det så klart når vår dag er på hell.
Klarere dog når vår kveldshimmel blør.
klarest når flammen vår synker til glør.

Menneske, lys mens ditt liv er i brann.
Bruk det så lenge du lever og kan.

HaWa

OVERDOMMERNE

Av John Sand

Dersom man foretar en litt nærmere undersøkelse av etterkrigsoppgjøret vil man snart oppdage at det foruten domstolene — med sine mange tvilsomme og i regelen ulovlige avgjørelser — også fantes overdomstoler i flere varianter.

Jeg skal nedenfor nevne noen eksempler:

Den 23.12.47. skrev Tønsberg Blad i sin leder: «Lensmannen i Tune ble frikjent av retten etter at det i domspremisene ble pekt på at bygdens befolkning hadde tillit til ham og ønsket ham gjeninnsatt i stillingen. Men så ble overretten — det stedlige styre i Det norske arbeiderparti — kalt sammen for å se nærmere på lensmann Strømsethers sak. Det resulterte i et større møte i Arbeiderpartiet, hvor det med 21 mot 13 stemmer ble besluttet å protestere mot at lensmannen skulle gjeninnsattes i stillingen.»

Avisen skriver videre: «Det er forøvrig ikke første gang at kretser innen Arbeiderpartiet ifører seg overdommerkappen etter at domstolene har avgjort en sak. Arbeiderbladet har gang på gang kritisert konkrete og endelige rettsavgjørelser, og ført et truende sprog overfor rettens medlemmer. Partifellene i Tune har bare bidratt med et lite eksempel til illustrering av hvad denne undergravning av domstolens autoritet og uavhengighet fører til.»

Naturligvis kan det med rette innvendes at dommere som Erik Solem og Paal Berg ved sine dobbelte funksjoner som

lovgivere og dommere hadde undergravet domstolens autoritet, men det ga likevel ikke instanser utenfor rettsvesenet noen legitimitet til å opptre som overdommere.

Mange lesere vil huske avisene som en egen — og meget farlig — domsinstans. Særlig ille var Dagbladet og Arbeiderbladet. Sistnevnte organ kom i sin leder 26.10.45 med direkte trusler mot forsvarsadvokater som forsøkte å gjøre sin plikt. Om en bestemt gruppe tiltalte skrev avisene at «de har dessverre også sakførere som villig tar seg av deres saker. Det er forresten en side av spørsmålet som bør gjøres til gjenstand for nærmere undersøkelse.» I en annen av Arbeiderbladets ledere ble det krevd at tre lagdommere i Eidsivating måtte fjernes fordi de hadde kommet med en dissens som avisen var uenig i. Dagbladets leder 21.3.46. skriver om forsvarerne at «de driver en uansvarlig prosedyre for landsvikere. Avisen henger ut h.r. advokat Huback «som et særlig ondartet eksempel.»

Også Oslo Universitet etablerte seg som overdommer. Dette ble sterkt påtalt av byfogd Jakob Rivertz på Dommerforeningens årsmøte i 1947: «Byfogd Rivertz kom inn på de tilfelle der landssvikere blir relegert fra Universitetet, og sa bl.a. at Universitetet ikke anser domstolens avgjørelser som endelige. Universitetet foretar en overprøvelse av domstolens kjennelser heter det i møterefaratet. (Forts. side 6)

NASJONAL SAMLING I TREDVEÅRENE

Av en spesiell medarbeider

ARTIKKEL III

Mange har villet ha det til at NS så godt som ikke eksisterte etter denne tid og frem til okkupasjonen. Det er helt feilaktig. Men vanskelighetene var meget store, ikke minst fordi valgkampen i 1936 hadde vært en enorm økonomisk kraftanstrengelse, i noen grad basert på lån. De som var igjen i partiet, ble sittende igjen med denne gjelden, og dårlig økonomi preget partiet både i 1937 og 1938. De mange avisene og bladene hadde også hatt en anstrengt økonomi, og de fleste av dem måtte innstille. Etterhvert ble det bare to organer igjen, nemlig «Fritt Folk» som ukeavis og «Nasjonal-Ungdommen» (tidl. «NS-Ungdommen») som et periodisk tidsskrift, skjønt det ble gjort forsøk på å få i gang en avis igjen i Bergen også.

Det som ellers svekket partiapparatet var selvfølgelig skuffelsen over spliden i toppen, og at en del tidligere aktive medlemmer gled over i passivitet, selv om de på ingen måte sympatiserte med Hjorts utspill. Man kan si at det var i 1937—38 at ungdommen for alvor preget partiet. De fleste steder var det de unge som førte arbeidet aktivt videre og utgjorde kjernetroppene i partiet.

Det var kommunevalg i 1937, og det var nokså opplagt at NS etter en nettopp avsluttet indre strid hadde lite krefter til å delta. Likevel ble det stilt lister i rundt tyve kommuner. De fleste steder viste det seg at oppslut-

ningen om NS var omtrent det halve av året før. Alt tatt i betraktning var det ikke så aller verst. Indre strid i et parti går alltid ut over velgertilslutningen, og ganske spesielt når partiet heter noe så forpliktende som Nasjonal Samling.

Like fullt gikk arbeidet ufortrødent videre. Noen steder stanset nok virksomheten, men man beholdt et godt tak på partiets kjerneområder: Oslo, Mjøsdistriktene, Drammen og nedre Buskerud, Porsgrunn og Skien, Arendal, Stavanger, Bergen, Nordmøre, Trondheim og Narvik. Ut fra disse viktige brohodene arbeidet man seg så videre ut gjennom 1938 og 1939, og partiet var ved årsskiftet 1939/40 igjen i slagkraftig stand, til dels sterkere enn det hadde vært i 1936. Det kan nevnes at mens man i 1936 hadde to NS ungdomsfylkinger i Midt-Norge, så var det vinteren 1939/40 syv av dem. Det forteller også noe annet, nemlig at det stadig var ungdommen som dominerte.

Ungdommen fortsatte også med iver og glød å drive sin arbeidstjeneste. I årene 1937—39 hadde Frivillig Norsk Arbeidstjeneste tilsluttet Nasjonal Samling hvert år leire både i Telemark (for Østlandet) og i Sør-Trøndelag (for Midt- og Nord-Norge), og mange av lederne fra den gangen bidro effektivt til å bygge opp den pliktige arbeidstjenesten som ble innført under

okkupasjonen.

Også tradisjonen med riksmøtene fortsatte. Både i 1938 og 1939 ble de arrangert på Hamar med god oppslutning. Antall deltagere var betydelig større i 1939 enn i 1938.

Under inntrykk av den stadig forverrede internasjonale situasjon tok Quisling i 1938 opp igjen sitt arbeide for et stornordisk forbund. Nå kalte han det Stornordisk Fredssamband, for denne gangen dreide det seg ikke bare om et vern mot Sovjetunionen, men også om et forsøk på å forhindre krig, først og fremst mellom Tyskland og Storbritannia. Quisling henvendte seg til ledende folk i begge land for å fremme idéen. Her i Norge ble det utgitt et tidsskrift, som også het «Stornordisk Fredssamband».

Partiets kampsaker var også forøvrig hele tiden de samme, men det skjedde en viss forandring etter krigsutbruddet i 1939. Utover høsten 1939 og i de første måneder av 1940 konsentrerte NS sin propaganda helt og fullt om to krav: At Norge skulle være fullstendig nøytralt, og at forsvarret øyeblikkelig måtte styrkes. Disse to krav ble stillet i et stort antall møter, i partiorganet «Fritt Folk» og i tusener av flyveblad og plakater. At NS ikke ble hørt, kan man bare beklage.

Sent på høsten 1939 forsøkte Vidkun Quisling å megle mellom Storbritannia og Tyskland, (Forts. side 6)

MÅNEDENS PERNILLE:

Jeg må medgi at jeg har en viss forkjærlighet for Anne Beth Moslet og hennes kommentarer i «Morgenbladet». Og jeg er så hjertens enig med henne når hun den 20.9. tar for seg NRK's utsendte medarbeider i Latin-Amerika, Erling Borgen.

Jeg har ikke tenkt på det før, men virkeligheten er jo den at han ikke lenger setter sine ben i Nicaragua. Der var han jo nærmest fast gjest før Ortega måtte trekke seg etter det første frie valg i landet. Violetta Chamoros linje for å få Nicaragua på fote igjen passer ikke inn i Borgens marxistiske opplegg, skriver Anne Beth Moslet.

Det er mange måter å villed på. Den ene er å unngå og å omgå sannheten.

Som et eksempel kan jeg jo ta for meg tragedien Jugoslavia. Når jeg leser eller hører reporta-

sjer og kommentarer i forbindelse med denne, får jeg faktisk følelsen av at Serbia representerer det gode og stabile og utbryterdelstaten Kroatia det onde og egoistiske.

Stadig er det kroatisk Usta-sja-terror som trekkes inn i bildet. Så vidt jeg har kunnet bringe på det rene var Ustasja en kroatisk undergrunnsbevegelse som allerede oppsto den gang Kroatia var en del av Ungarn. At denne kroatiske motstandsbevegelse ikke ble oppløst da Kroatia, mot sin vilje, på grunn av Versailles-traktatens diktat, ble innlemmet i Jugoslavia er forståelig. Ifølge min hjemmelsmann betrakter kroatene seg som vest-europeere, mens panslavismen har vært en del av det serbiske tankegods. Religionen kommer vel også inn i bildet, romerskkatolske kroa-

ter på den ene siden, ortodokserberere på den andre.

Så finner jeg i «Morgenbladet» den 13.9., under overskriften «Blodbad uten ende», et lengere inserat av en stortingsrepresentant, Oscar D. Hillgaard. Han redegjør for det journalistene ikke er istand til, og beskriver detaljert den blodige hevn som Tito tok over sine motstandere etter krigen. «Og siden denne hevn hadde form av kollektiv nedslaktning av politiske og etniske grupper, så er grunnlaget for mistillit og hat like stort som i de baltiske land,» skriver Hillgaard. Han anslår også tallet på kroatiske offer til bortimot en halv million.

Kanskje skal jeg forsøke å unnskylde norsk journalister med å si at de er historieløse.

Så til hjemlige trakter. «Arbeiderbladet» har som bekjent

hver dag en spalte med overskriften «Det hendte», der begivenheter fra svundne tider gjenngis. Som jeg tidligere har skrevet er dette organet ikke redd for sannheten.

Her leste jeg den 23.8. om hva som den dag i 1944 hendte i Vadsø: Sovjetiske bombefly i lav høyde omdannet byen til et eneste stort flammehav. Noen dager senere sto Vardø for tur.

Men har vi ikke blitt indoktrinert med at det var tyskerne som ødela hele Finnmark, og har trodd på det? Men nå må jeg altså endre oppfatning. Tyskerne fullførte det som våre, den gang så kjære, østlige allierte innledet.

Men vi hadde jo andre allierte. Den 30.9. finner jeg i ovennevnte spalte, og her dreier det seg om samme dato i året 1943, følgende:

«En av de største og mange tragedier på norskokkupert under den andre verdenskrig fant sted ved Stad. Hurtigruteskipet «Sanct Svithun» ble angrepet av seks britiske fly. Det fikk flere bombetreff, det brøt ut brann som bredte seg til akterdekket. Flere mennesker ble drept av mitraljøseild fra flyene.»

Losen fikk satt skipet på grunn, og ved enorm innsats fra lokalbefolkningens side ble over 60 mennesker reddet, men rundt 45 nordmenn og 10 tyskere omkom.

Jeg fikk tårer i øynene da jeg leste det, og også nå når jeg gjengir det. Og dette var jo ikke bare en hurtigrutes skjebne.

Jeg forstår så alt for godt at sannheten i dette og hint øyemed blir sortert, men jeg mangler en hver forståelse for det.

Pernille

FRA GMENTER

Høyforræderen de Gaulle

Da jeg for bortimot femogfjortti år siden var oppe i retten, spurte dommeren meg hvordan jeg som en relativt intelligient ung mann kunne godta det Quisling gjorde den 9. april. Jeg svarte at det ikke er noe enestående i at en privatperson griper inn og redder et folk i nødens stund. Det har skjedd tidligere og vil skje igjen. «Kan De nevne et eneste eksempel på det, er De god», sa dommeren. «Jeg behøver ikke å gå så langt tilbake», svarte jeg. «Charles de Gaulle gjorde det samme som Quisling og vel så det, bare med motsatt fortegn.» «Det er ikke det samme!» sa dommeren indignert, jøssing som han var. Men det er det faktisk.

Av Hans Olavsén

Pétainregjeringen som styrte Frankrike etter landets nederlag, var på alle måter en lovlig regjering. Charles de Gaulle

Nye tider

Ifølge meldinger fra Radio Kiev er det i Ukraina reist et minnesmerke over falne fra SS-divisjon Galizien. Tusenvis av mennesker deltok i den gudstjenesten som markerte innvielsen av minnesmerket. Menn som kjempet i divisjonen, holdt taler. Kilde: Deutsche Wochen-Zeitung.

satte seg opp mot den, dannet sin egen regjering i eksil og førte krig mot den franske regjering på fransk territorium. Han gikk med andre ord langt lenger enn Quisling i sitt høyforræderi.

I min artikkel «Høyforræderi er ikke landsforræderi» i «Folk og Land» nr. 7/91 skrev jeg at det under visse omstendigheter kunne være landsforræderi ikke å begå høyforræderi. Når det gjelder høyforræderen Charles de Gaulle er jeg temmelig sikker på at alle jøssinger er fullstendig enige med meg. Det viser bare at høyforræderi er et rent subjektivt begrep. Det kommer an på øynene som ser og hvem ens lojalitet er bundet til.

Marxistenes verdensrevolusjonsplaner . . .

(Forts. fra s. 4)

Men etterat Trotsky var beiseiret begynte en ny kamp innenfor triumviratet som endte med Stalins seier over Sinovjev og Kamenew.

Siste akt av denne kamp har vi nylig vært vidne til, idet Kamenew og Sinovjev ble beskyldt for meddelaktighet i mordet på Kirow, hvorefter de ble deportert til Solovetskioen.

Stalin utvidet det politiske byrå til å omfatte 10 personer ialt idet han satte inn sine egne tilhengere. Polit Byrå blev fra nu av eneveldig ledet av Stalin med tittel «Generalsekretær for det russiske kommunistiske partis sentralkomite». Og i det politiske byrå satt (november 1930) Kagnaowitsch og Molotoff som Stalins stedfortrædere, videre Kalinin, Rykoff, Rudsutak, Voroschilof, Kujbyschow, Kossior Stan og Kirow (som nylig blev myrdet).

Gjennom dette politiske byrå leder den eneveldige Stalin såvel Den III. kommunistiske Internasjonale (EKKI) som den sovjetrussiske regjering. Forholdet mellom Komintern og sovjetregjeringen er altså ganske enkelt: De er begge underordnet Sovjetunionens kommunistiske parti og altså også dets politiske byrå. Alle midler til sitt arbeide får Komintern fra Sovjetunionen.

Kominterns arbeide i de forskjellige land er underlagt spesielle sekretariater, således er der også et sekretariat som spesielt befatter sig med revolusjonspropagandaen i Skandinavia (Sverige, Danmark, Norge og Island). Dette er nylig flyttet fra Moskva til Leningrad og underlagt bolsjeviken Bela Kun som er velkjent fra de myrderier som han foranstaltet i Budapest og

på Krim. Gjennom et spesielt formidlingsbyrå opprettholdes forbindelsen med de kommunistiske seksjoner i andre land, deriblandt også Norge.

Det kommunistiske parti

Medlemmene av det kommunistiske parti og den kommunistiske ungdomsfylking i alle land er forpliktet til å lyste alle ordre fra Komintern og dermed fra det politiske byrå hvis enehersker er Stalin. Medlemmene er således gått i en fremmed makts tjeneste og forplikter sig til å lyste alle ordre fra denne fremmede makt mot sitt eget fedreland.

I NKP's lover

heter det i pgrf. 11: «Alle partimedlemmer og alle partinstanser er underordnet de beslutninger og retningslinjer som er vedtatt av Kominterns kongresser, av Den kommunistiske Internasjonales Eksekutivkomite (EKKI) eller av dennes organer, og plikter å sette all kraft inn på å føre disse beslutninger og retningslinjer ut i livet.»

I pgrf. 12 heter det: «Grunnorganisasjonene er 1) bedriftscellene, 2) bostedscellene. 3) kommunistlagene». Fra disse celler drives undergravningsarbeidet.

Videre står man stadig i kontakt med ungdomsorganisasjonen NKUF og Pionerforbundet samt med de kommunistiske fagorganiserte.

Over distriktsstyret står en sentralkomite, CK, som danner et Pol-Byrå og et sekretariat, nøkaktig etter russisk mønster.

Retningslinjer for disse cellers virksomhet trekkes op av Komintern i Moskva og den enkelte kommunist fungerer bare som et helt upersonlig ledd i kampen for verdensrevolusjonen.

Enhetsfront-taktikken

Som nevnt går marxistenes

taktikk ut på å ødelegge motstanderne innenfra, og vinne massen til kamp for verdensrevolusjonen. I dette arbeide anvendes hovedsakelig to metoder, nemlig 1) dannelsen av «enhetsfront», og 2) oppstilling av øieblikkelige krav hvis gjennomførelse massene antas å være interessert for.

«Enhetsfronten» dannes ikke ovenfra, altså ved å samarbeide med organisasjoner som har lignende mål. Den dannes nedenfra, idet kommunistene foregir å ville støtte tilhengerne av en bevegelse samtidig som man mistenkeliggjør førerne. Kommunistene må vise sig som de der sterkest går inn for oppfyllelse av øieblikkets krav på alle områder. Det gjelder da å vinne for enhetsfronten alle de som har sympati for kommunistenes mer radikale program. Og på dette område er der rike muligheter:

Socialdemokraten opfordres til å gå inn for den rene marxisme og klassekamp.

Kulturradikaleren opfordres til f.eks. å være med på å skjerpe kampen mot kirkens innflytelse i skolen.

De liberale opfordres til å gå inn for kampen for menneskerettigheter, humanisme og den borgerlige «frihet» som kommunistene så senere kan utnytte.

Den nasjonale får høre om at det eneste sanne fedreland er «arbeidernes fedreland».

Den troende kristne opfordres til å arbeide for større sosial rettferdighet og «menneskekjærlighet».

Ateisten opfordres til å medvirke til avsløring av kirken og geistligheten ved hjelp av marxistisk forskning.

De nasjonale minoriteter loves selvbestemmelsesrett og frihet når kommunistene kommer til makten.

Soldaten hører gjerne om at disiplinen skal slappes.

Pasifisten hører gjerne om at forsvaret skal nedlegges.

Leilendinger og småbrukere hører gjerne om opdeling av store godser.

Leieboeren hører gjerne om nye husleiereguleringer o.s.v.

På denne måte kan marxistene innfange «sympatiserende» fra alle mulige leire og bringe dem inn i «enhetsfronten».

Som man ser står denne enhetsfronttaktikk i nøie sammenheng med den metode som bygger på å stille øieblikkelige krav. Denne metode består deri at kommunisten går inn for de krav som i øieblikket interesserer den gruppe som skal vinnes, mens han ikke nevner noe om de øvrige ting på programmet.

På denne måte kan det godt tenkes at kommunistene f.eks. på landsbygden går inn for kravet om høiere priser for landbruksprodukter samtidig som de i byene krever senket prisene på matvarer, altså to krav som står i direkte strid med hinanden, men som anbragt på hver sitt sted, vil skaffe tilstrømning til marxismen.

Hvis vi hadde . . .

(Forts. fra s. 8)

kert kunne forbedre vårt folks økonomiske grunnlag.

Vi ville ha styrt langt bedre enn dagens politikere fordi vi erkjente den enkleste, men også viktigste av alle økonomiske lover: Det er lønnsom produksjon og intet annet vi lever av.

Når Aftenposten . . .

(Forts. fra s. 1)

gjelder anmerkningen om at mitt innlegg er avvist av Aftenposten. Det ble det jo faktisk. Til avslutning om kolportering av formløsheter, jeg har sett lite til formkrav og relevans i meget av det Aftenposten redaksjonelt og via innlegg har spredt (kolportert) om den «annen side» i årenes løp. Det er bare forvisningen om å ha handlet til landets beste etter evner og muligheter som har gjort det mulig ikke å drukne i de utallige skyllebøtter som regelmessig er blitt oss til del — stort sett uten at vi er kommet til motmæle.

Jeg takker igjen for at De ikke gjorde mitt innlegg me-

ningsløst ved strykninger. Med håp om bedre forståelse ved neste korsvei.

Hilsen

Hakon Warendorph

Overdommerne . . .

(Forts. fra s. 5)

Oslo kommune og drosjeeierne i Oslo praktiserte også som overdomstol. Den 4.5.49 har Morgenbladet en stor overskrift på 1. side: «NS-folk skal tilbake til arbeidslivet. Men ikke som drosjesjåfører.» Den rettsindige P.A. Lødrup skrev en harmdirrende kronikk i samme avis den 7.5.49 «Driver vi mot anarkiet?» Herr Lødrup skrev bl.a.: «Menneskelig sett avslører den fremgangsmåte som drosjeeierne og kommunen har fulgt en usedvanlig brutalitet, rettslig sett er den en uhyrlighet.»

Johs. Andenæs har innrømmet at «rettsoppjøret» hadde visse skjønnhetspletter. Etter min oppfatning er det riktigere å si at «oppjøret» — både ved de ordinære domstoler og ved overdomstolene — var en eneste sammenhengende skamplott.

Nasjonal Samling . . .

(Forts. fra s. 5)

for han så på krigen mellom disse to germanske broderfolk som en stor ulykke, ikke minst for Norge. Derfor tok han kontakt både med Chamberlain og Hitler. Hitler besøkte han i desember 1939. Både Quisling og Hitler var av den oppfatning at et nøytralt Norge var det ideelle, men Hitler gjorde det klart at om faren for en alliert landgang i Norge økte, eller om den norske regjering ikke ivaretok sine nøytralitetsforpliktelser, ville han ikke nøle med å slå til.

Vi ante dengang og vet nå at Nygaardsvold-regjeringen hadde bestemt seg for å manøvrere slik at om Norge skulle bli trukket med i krigen, så skulle vi havne på den allierte siden. Med en slik innstilling var det ikke underlig at denne regjeringens nøytralitetspolitikk ble svært skjev og klart begunstiget den ene part. Quisling mente at man måtte gjøre alt som var mulig, for å holde Norge nøytralt, virkelig nøytralt og utenfor krigen, men hvis Norge skulle besettes av fremmede tropper, var det bedre at disse tropper var tyske enn allierte. Grunnen til dette var at Quisling forutså at sluttoppjøret i Den annen verdenskrig ville komme til å stå mellom Tyskland og Sovjetunionen, og han så en sovjetisk seier som en katastrofe, ikke bare for Norge, men for hele den vestlige sivilisasjon. Han trodde ikke et øyeblikk på holdbarheten av den tysk-sovjetiske ikkeangreps-

90 år

En av INO's veteraner, *Asbjørn I. Bru*, fylte 90 år 31. oktober. Han er fortsatt en uredde kjemper — ofte med sterke og kontroversielle standpunkter. Bru var en tid ansvarlig redaktør i Folk og Land og har skrevet flere bøker.

Våre hjertligste gratulasjoner.

pakt. Hans frykt var videre at om de vestallierte besatte Norge, så ville de senere kunne finne på å kjøpe seg sovjetisk støtte ved å utlevere Norge til bolsjevikene. Vi vet nå at det på vestalliert hold faktisk var på tale å bruke deler av Norge på den måten.

Høsten 1939 og de første måneder av 1940 skjedde det en intensivering av såvel den organisatoriske som den propagandistiske aktivitet i Nasjonal Samling. Dette skyldtes bl.a. et lån fra Wiljam Hagelin, en norsk forretningsmann som var godt etablert i Tyskland. Det er reist tvil om hvor Hagelin hadde fått pengene fra, men det er ingen tvil om at NS fikk pengene fra ham, og han fikk dem da også senere tilbake. Partiets hovedkontor flyttet inn i bedre lokaler, og hovedorganet, «Fritt Folk», ble utvidet fra årsskiftet av. Fra 1. april 1940 kom til og med «Fritt Folk» ut som dagsavis igjen, selv om det var i et meget lite format. For ordens skyld: Ingen seriøse historikere vil i dag påstå at denne økning av aktiviteten fant sted fordi Quisling visste at tyskerne ville komme den 9. april.

At partiet på dette tidspunkt var i meget god stand, fremgår av det faktum at da Nasjonal Samling etter 9. april 1940 fikk den enorme oppgave å opprettholde vår nasjonale administra-

sjon og gjenreise Norges frihet og selvstendighet, var det en relativt enkel oppgave å etablere et landsdekkende organisasjonsapparat ved hjelp av de lokale støtter man hadde. Men selve okkupasjonstiden hører ikke inn under dette kapittel.

Dette sto å lese . . .

(Forts. fra s. 1)

var uungæelig. Den har også hatt mot til å blåse kampen av fra det øyeblikk den blir hensiktsløs.»

Avisen «Tromsø», 12.6.40:

«Vårt broderfolk»
«Nyheten om at Kong Haakon og den norske regjering var reist til England og at Norge hadde besluttet seg til å oppgi kampen mot Tyskland kom som en bombe i Stockholm.»

Harstad Tidende, Harstad, leder 27.9.40:

«Vår vei fremover»
«Vi går inn i et nytt liv i nær tilknytning til det stortyske rike.»

Aftonbladet, Stockholm, 10.6.40:

«Man kan tenke hva man vil om årsaken og sammenhengen, men en stat er ikke tjent med at de ekstraordinære forhold i krigstid fortsatt blir opprettholdt

etter krigens avslutning. En konge kan ikke regjere sitt land ved brev.»

Tidens Tegn, Oslo, 21.6.40:

«De nakne fakta.»
«England som nu skal kjempe alene.»

Tidens Tegn, Oslo, 26.6.40:

«Det er et ledd i disse bestrebelsene for lengst mulig å holde det gående, at man kaprer stats-sjefer og regjeringer. Denne form for diplomatisk kidnapping var særlig vellykket i Norge.»

Lofotposten, Svolvær, redaksjonelt 18.6.40:

«Det var etter moden overveilelse av konge og regjering og etter forslag fra den militære overkommando at fiendtlighetene ble innstillet. Til tross for at Nord-Norge var ubeseiret fant våre statsmyndigheter at krigen måtte opphøre . . .»

Arbeideravisen, Trondheim:

«Ut fra det som er skjedd vil det formentlig for alvor gå opp for folket at det står ved et avgjørende veiskille i sitt liv.»

De som vil hevde at ovenstående er skrevet etter tysk diktat må være oppmerksom på to ting. For det første at de siterte ledere fra Lofotposten (H) 10.6.40 og Nordlys (A) fra samme dag begge er skrevet før det var kommet en eneste tysker til henh. vis Svolvær og Tromsø. For det annet bør de studere redaktør Werner Erichsens vitneprov i Aadahl-saken: «På aktors spørsmål om ikke pressens folk straks skulle ha nektet å skrive tysk propaganda, svarte vitnet at det i begynnelsen ikke var tale om å ta inn annet enn forordninger.» (Se referat i Morgenbladet 16.10.48).

Se også Bergens Tidende 18.6.40:

«Tiltak for å berge avisene»
«Norske aviseieres representantskap holdt forleden møte i Oslo under ledelse av disponent Lindboe.»

«Møtet i representantskapet understreket sterkt også betydningen for det norske folk av at landets presse best mulig berges gjennom denne vanskelige periode.»

I Lofotpostens referat 24.6.40, 1. side, heter det om samme møte:

«Det gjelder for avisene å holde ut og klare den hårde påkjenning i den overgang som dette er.»

Som man ser gis det ikke tilkjenne noen frykt for tysk propaganda.

Heller ikke finnes i noen leder ett eneste ord om fortsettelseskrig.

John Sand

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

.... eks.	QUISLINGS FORSVARSTALE,	
	Nummerert praktutgave	kr. 150,-
.... »	QUISLINGS FORSVARSTALE,	
	Billigutgave	kr. 45,-

Serien «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks.	Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 50,-
.... »	Odd Melsom: NS og fagorganisasjonen	kr. 50,-
.... »	Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen	kr. 50,-
.... »	Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	kr. 50,-
.... »	ALLE 4 BIND:	kr. 150,-

.... »	A. I. Bru: Professor på ville veier	kr. 50,-
.... »	A. I. Bru: Her er London	kr. 60,-
.... »	Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	kr. 25,-
.... »	Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	kr. 20,-
.... »	Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	kr. 15,-
.... »	Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	kr. 25,-
.... »	Knut Steenstrup: Dilemma	kr. 200,-
.... »	Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	kr. 50,-
.... »	Chr. Christensen: Den andre siden	kr. 60,-
.... »	Arne Stornes: Spor i vår nære historie	kr. 115,-
.... »	Arne Stornes: Sataniske glør	kr. 115,-
.... »	Arne Stornes: Skrift om vår nære historie	kr. 70,-
.... »	Sundra Sand: Hva var Kristen Samling?	kr. 5,-
.... »	Sundra Sand: Noen erindringer fra tiden omkring Vidkun Quislings siste dager	kr. 5,-
.... »	Dr. jur. Gustav Smedal: Patriotisme og landssvik	kr. 100,-
.... »	Bjørn Vardaas: Grunnlovsbrudd og rettsoppgjør	kr. 30,-
.... »	Bjørn Vardaas: Rettsliv og rettsstat	kr. 20,-
.... »	Roald A. Nielsen: The «Solbris» Escapade	kr. 100,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks.	Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	kr. 5,-
.... »	Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppjøret	kr. 10,-
.... »	Roald A. Nielsen: «Solbris Oho!»	kr. 100,-
.... »	H.r.advokat Albert Wiesener: Lys over landssvikoppjøret	kr. 145,-

Legg til kr. 20,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til: Postgiro 0804-5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. .... som betales slik: .....

Navn: .....

Adresse: .....

Postnr.: ..... Sted: .....

VENNEGAVER

TIL «FOLK OG LAND»

Vi kvitterer denne gang for
tilsammen kr. 5.950.-.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

I. S., Treungen	Kr. 70,-
B. S., Hosle	Kr. 200,-
A. Aa., Arneberg	Kr. 70,-
R. S., Oslo	Kr. 350,-
H. J., Bryne	Kr. 50,-
P. Ø., Surnadal	Kr. 70,-
O. B., Oslo	Kr. 350,-
E. H. M., Bergen	Kr. 50,-
L. O., Arneberg	Kr. 70,-
M. A., Ålesund	Kr. 75,-
A. Fiskum, Larvik	Kr. 170,-
G. F., Grimstad	Kr. 450,-
J. H., Ø. Rendal	Kr. 70,-
M. B., Sørreisa	Kr. 100,-
J. F. A., Valle	Kr. 50,-
A. E., Snarøya	Kr. 250,-

E. F., Kapp	Kr. 70,-
K. R., Skien	Kr. 150,-
H. K., Tøyenhaugen	Kr. 50,-
T. N., Nesttun	Kr. 150,-
H. L., Skodje	Kr. 100,-
A. B., Baastad	Kr. 70,-
M. E. L., Granvin	Kr. 175,-
Motstandsmann, Mosjøen	Kr. 500,-
Hjemmefronter, Storforshei	Kr. 500,-
E. B., Vestrått	Kr. 500,-
H. G., Sarpsborg	Kr. 500,-
H. R., Elverum	Kr. 250,-
A. S., Fredrikstad	Kr. 350,-
Å. M., Sverige	Kr. 50,-
K. S., Tyskland	Kr. 90,-

Bakvendtland

Land etter land kaster av seg marxismens åk. I Norge stemte 287.930 velgere på de marxistiske partiene Sosialistisk Venstreparti, Rød Valgallianse og Norges Kommunistiske Parti.

Hvis vi hadde hatt makten . . .

Av Balder

Jeg våger den påstand at om Nasjonal Samling hadde hatt makten, ville vi aldri ha opplevd den arbeidsløshet vi har i dag. Når jeg hevder dette, er det fordi Nasjonal Samling hadde et helt annet syn på samfunnsøkonomien enn dagens politikere. Vi innså at penger ikke er annet enn overskuddet av produktiv virksomhet. Penger er størknet svette. Penger skapes ikke av børsspekulasjoner eller offentlige seddelpresser. Og penger kan ikke forbrukes i hytt og vær. Det må alltid være noe igjen til nye investeringer i nyttig produksjon. Bare slik kan nye verdier og bedre levestandard skapes.

Nasjonal Samling ville aldri ha øst ut oljemilliardene i øst og vest slik de skiftende norske regjeringer gjorde. NS ville ha vært klar over at å forbruke disse pengene bare er å tære på kapitalen. Vi ville ha sørget for at det alt vesentlige av disse midler ble brukt til investeringer med sikte på ny verdiskapning og nye arbeidsplasser. Vi ville ha ført en politikk som stimulerte alle mennesker med tiltak i dette land, istedenfor å legge hindringer i veien for dem. Vi ville i myndighetsposisjon sett det som en oppgave å gå aktivt ut med idéer om nye aktiviteter og virksomhet som jevnt og sik-

(Forts. side 6)

★★

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

FRONTKJEMPERE OG FALNES ETTERLATTE

Postboks 1407 Vikå, 0115 Oslo 1.

Postgiro 0806 5180708

Et levende og verdig minnemerke

Etter en krig hører det til at det reises minnesmerker for å hedre dem som ga sitt liv. Vi vil ikke undervurdere den omtanke og verdi som ligger i dette.

Likevel må det være på sin plass å si: Den aller verdigste måte å minnes dem som ga sitt liv, er å ta vare på dem iblant oss som er blitt invalidisert og skadet for livet som følge av krigen. Vi som er kommet noenlunde uskadd fra det hele, har en moralsk forpliktelse til å hjelpe og støtte dem som hele livet har måttet lide, og fremdeles lider, under alvorlig handicap som følge av krigen.

Våre krigsinvalid frontkjempere og falnes etterlatte er som kjent utelukket fra krigspensjoneringen og de særlige ordninger som gjelder for dem som kjempet på den side som anerkjennes som den rette.

Med dette nummer av avisen følger en postgiroblankett til Hjelppeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte som vi ber deg som leser dette, om å nytte.

Vi i Hjelppeorganisasjonens styre er takknemlige og glade for hvert enkelt bidrag og kan forsikre at de innkomne midler kommer vel med. Vi er takknemlige for den trofasthet og den solidaritet som blir lagt for dagen, ikke bare i medgangs dager og til festbruk, men også idag. Vi takker på forhånd alle dem som viser at solidaritet med dem som særlig trenger det, er en levende realitet.

Med hjertelig hilsen
Eivind Saxlund (sign.)

★★

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag, tirsdag og torsdag kl. 11—15.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

Under Hellig-Olavs merke

Der er to ting som særlig preger vår tid:

Det ene er misnøie med det som er på snart sagt alle områder i samfundslivet.

Det annet lengsel etter og krav på noget nytt. Hverken de borgerlige eller de marxistiske partier har kunnet gi dette nye. Det vil heller ikke kunne gies hverken gjennom akkordens ånd eller ved samfundsomstøtende revolusjoner.

Nasjonal Samling vil forsøke å gjøre det i pakt med den åndelige bevegelse, som går over verden, og som jeg kan karakterisere i all korthet ved disse to setninger: I. Bort fra materialismen og egenlynnen og fra alt det, som drager samfundet og den enkelte nedover og avler bitter strid og hat mellom menneskene. II. La de åndelige verdier komme i høisætet, de som alene fører frem til et solidarisk samfund, bygget på forståelse og offervilje.

Efter valget i 1933 var der naturligvis mange som sa, at nu var da NS ferdig.

Men vi hadde i virkeligheten ingen større forventninger stillet til siste stortingsvalg — vår tid kommer nok likeså visst som sandheten og rettferdigheten alltid bryter sig vei.

Vi led derfor ikke noget nederlag, da vi fikk ca. 28.000 stemmer efter bare et par måneders arbejde med en helt ny sak. Tvertimot vi fikk nytt mot og øket visshet om, at NS går sin sikre vei fremover. Stemmetallet betyr for oss stort sett likeså mange begeistrede forkjempere for Nasjonal Samling utover landet.

Og vår åndelige bevegelse har da også siden valget gått sin seiersgang over by og bygd. Flere og flere, som virkelig lærer saken å kjenne slutter sig til, og ikke minst ungdommen følger sig sterkt draget mot dette nye, som er i pakt med fremtiden.

Det er imidlertid sørgelig, hvor mange det er som dømmes vår bevegelse uten engang å kjenne vårt program. Sett dere inn i programmet, og døm så.

Jeg kan her bare nevne noen enkelte punkter:

Iste punkt krever «en handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk». Dette er vel, hvad alle sundt tenkende mennesker i vårt land lengter efter, men som man ikke kan enes om midler til å nå frem til. Vi er ikke noget diktaturparti, som våre motstandere ynder å beskyldte oss for. Men vi vil ha en sterk regjering uavhengig av parlamentarismens skiftende vinde. Vi vil, at fagkundskapen og sakkundigheten skal komme

Av garnisonsprest
Kjeld Stub (1934)

til sin rett, og ikke de partipolitiske ballansekunstner, i samfundets styre og yrkesliv. Vi vil bekjempe arbeidsløsheten ved en landsomfattende arbeidsplan. Arbeidsledighet — særlig blandt ungdommen betyr jo ikke bare et økonomisk tap, men medfører en i høieste grad betenkelig moralsk nedgang.

Lockout og streik, som heller ikke bare er et økonomisk spørsmål, men som avler klassehat og klassekamp, skal forbyes. En arbeidets lov kreves for å vareta likeså meget arbeidernes som arbeidsgivernes interesser.

Bøndernes, fiskernes og skogsarbeidernes vell vil vi søke fremmet ved rettferdige lovbestemmelser på de områder, som her griper inn i arbeidslivet. Vi vil verne om familien og hjemmet i den overbevisning, at det er grunnlaget for et ordnet samfund; «Vyrnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høines.»

Vår stilling til kristendommen uttrykkes i punkt 22 således:

«Kristendommens grundverdier vernes.» Når vi uttrykker dette så kort, er det av to grunner:

1. Vi ønsker ikke å «skilte» med kristendom. 2. NS betrakter vår kristne tro som det helt selvsagte grunnlag for hele vår åndelige bevegelse. Den kristne ånd og tankegang går gjennom hele vårt program. Vi ønsker å være i overenstemmelse med Jesu ord, når han sier, at han kom «ikke for å la sig tjene, men for selv å tjene.»

Personlig har jeg sluttet mig til NS, fordi jeg mener, at denne bevegelse gir de sikreste garantier for at kristendommen også i statens styre kommer til sin rett som byggende og bevarende makt i samfundet.

På et slikt grundlag — guds frykt og fedrelandskjærlighet går vi fremover under Hellig-Olavs korsmerkede banner.

NS vil sannheten og den alene. Løgner, egenkjærligheten og hatet kan aldrig bringe folkelykke det kan kun sannheten.

Det er skikk og bruk mange steder, at man 17de mai henger norske flagg ut fra kirketårnene.

Hvis dette skal være noget mere end bare en skikk, så må det vel bety, at man vil understreke, at guds frykt og fedrelandskjærlighet hører nøie sammen: Arbeidet for vårt elskede fedreland får sin vigsel fra Gud. Dermed høines også kravet til alle som vil være med i statens

og i de enkelte kommuners styre.

Gudsfrykt og fedrelandskjærlighet smelter sammen i den offervilje, som ikke søker sit eget, men enhver den annens bedste, den offervilje, som ikke skremmes tilbake fra — om så kreves — å gi sit liv for det man vet er rett og sannhet.

Vi har her det store forbillede i Jesus Kristus selv. Og vi har det jordiske forbillede i Hellig-Olavs lysende kongeskikkelse, han som ga sitt liv for sitt folk og for den kristne tro.

«Olav på det landet malte korset med sitt blod». Det så ut, som om martyrkongen led nederlag, da han på Stiklestad bøiet sitt hode i døden. Men i virkeligheten vandt han en strålende seier. Olav seiret ved sin offervilje og ved sin troskap mot sandheten.

Vi må gjøre som han.

Derfor holder vi i Nasjonal Samling det for en ære å fylke oss under Hellig-Olavs merke. Den rød-gyldne fane skal vaie ved siden av vårt norske flagg.

I vår tid trues både gudsfrykten og fedrelandskjærligheten av gudfiendske, samfundsopløsende krefter. Og faren er større enn de fleste aner. Her må vi ikke bare være tilskuere — det har vi ikke lov til — vi må inn i kampen hver en, som elsker sitt land og sin tro.

«Giv akt, våkn op, nu er ei tid å sove. Nu kaller Norge høit på sine mænd».

Selv om det skal gå som Hellig-Olav i Arnljot Gellinesier til nogen, som spurte hvad de kunde vente, som fulgte ham. «Falde for Kristi åsyn», sa kongen, «tape jert gods og alle I har kjær.»

Og hvem skulde være nærmere til, å stille sig i denne kamp enn den norske bonde, som er landets kjerne og ryggrad, og for hvem fedrelandskjærlighet og gudsfrykt alltid har stått høit.

Og «arbeiderne» her i landet — det er forresten et misvisende navn, for vi er alle som gjør noget arbeider — arbeiderne vil sikkert mer og mer samle sig om NS efterhvert som de begynner å forstå, at er der nogen som er deres virkelige venner og som vil sette alt inn på å by dem sikre og gode levekår så er det vi i Nasjonal Samling. Vi vil ikke ha nogen klassekamp, men i det nye samfund vil vi skape rettferdige, gode kår for alle, som vil arbeide.

Vi står foran en ny tid. Vi går frimodig ind i den — og vi vil gjerne ta alle med — til den gryende dag over Norge under Hellig-Olavs korsbanner.